

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 19.

Den 1. Juli 1870.

Pris: 6 Sk. pr. Bp.

Forfvar for religiøs Frihed.

En Tale, rettet mod Culloms Udkast, holdt i de Forenede Staters Congress's Underhus i Washington den 23de Marts 1870 af Utahs Delegerede W. S. Hooper.

(Fortsat fra Side 278.)

Angaaende det Punkt, om Polygami med Rette kan betragtes som en Deel af vor Tro og Religion, tager jeg mig den Frihed yderligere at fremsætte, at det er en Sag, som de paagjældende Mænd og Qvinder alene kunne afgjøre hver for sig paa Vere og Sambittighed. Som alt bemærket, er det ikke regnet iblandt hvad der af Nationerne indbyrdes betragtes som Forbrydelse, og som saadan er det ikke optegnet i de Love, som findes mellem Nationerne. For at kunne straffe, maa man først vide, hvori Forbrydelsen bestaaer. Det Folk, jeg hører til, forkynder Polygami som en Deel af deres Religion; hvis de ere oprigtige deri, hvor meget de end ellers ere vildefarne, have de ifølge Grundloven Ret, og for at standse denne Bilsfarelse maae I anvende Overbeviisning og ikke Dvang.

Jeg er her for at bevise Sandheden

af deres Tro; jeg vil ikke forsøge at overbevise det ærede Hus om Sandheden eller Falskheden deraf, men hvis jeg kan bevise Eder, at de ærlig og oprigtig hylde deres Tro, har jeg naaet min Hensigt.

Det er almindeligt for de Fleste at lære og for Tusinder at troe, at de Sidste Dages Helliges Ledere ere Hyklere og deres Tilhængere enten uvidende og bedragne Menneffer eller Folk, som holde sammen formevelst Virkningen af lav Vellyst. For at gjendrive disse Bagvaskelser kan jeg kun gjøre, hvad de forudms Christne gjorde, henvise til deres Lidelser og Dpoffrelser, og jeg vil tilføie, at alle de Vidnesbyrd, som ere afgivne af upartiske Besøgende, stemme overeens i, at fraset Polygami, som de ansee for at være seilagtigt, ere mine Vælgere ædru, moralste, reiseværdige og slittige. Blandt dette Folk, langt fjernet fra Civilisationens Fordærvelse,

finder man et roligt, ordentligt og kristeligt Samsundsliv. Vore Byer have ingen Spillehuse, Drikkehuse eller Horehuse, og fra den ene Ende af Territoriet til den anden kunne de Ukyldige ubeslyttede vandre paa enhver Time af Døgnet. Dog skyldes dette ikke et velorganiseret Politik, men et godt Folks Venlighed og kristelige Følelser. For at støtte min Paastand om deres Oprigtighed, kan jeg med Tryghed henvise til deres Historie.

Den mormoniske Kirke blev oprettet i Byen Fayette i Staten New York i Aaret 1830. I 1831 blev Hovedsædet flyttet til Kirtland i Ohio og mange Missionærer bleve udsendte for at forkynde den nye Religion paa forskellige Steder i de nordlige Stater, og mange Proselytter samlede til Kirtland, men de vare udsatte for megen Forsølgelse af de omkringboende Folk. Da Land ikke var tilgængeligt for det stærkt tiltagende Antal, bleve de nye Proselytter raadede til at nedfætte sig i Jackson County i Missouri, hvor der var Oversløbighed af Land at faae paa billige Vilkaar, og hvor kun faa Nybyggere fandtes. „Mormonerne“ bleve snart et lykkeligt og velstaaende Samsund; den samme Drift og Flid, som de nu vise, blev allerede dengang indskærpet dem af deres Ledere. Mange hundrede Tusinde Acres Land bleve kjøbt af Regjeringen, blomstrende Settlementer og smukke Gaarde bleve anlagte og den første Presse i den vestlige Deel af Missouri sat igang. Men vore Folks Velstand opvakte vore Naboers Haveshyge; de ryggesløse Mænd paa Settlementernes Grændser, de samme, som senere stiftede Uroligheder paa Grændsen af Kansas, angreb, plyndrede og myrdede vore Folk og drev dem tilsidst fra deres smukke Hjem, som de derefter selv toge i Besiddelse. Mormonerne eie den Dag idag Skjæder paa meget Land i Jackson og tilgrændsende Countyer.

Medens disse Uroligheder fandt Sted, bleve Hundreder af Mænd, Qvinde og Børn myrdede eller døde formedelst overordentlige Anstrengelser og det strenge Veirklige Paavirninger. De forfulgte Flygtninge nedfættede sig senere som Nybyggere i Clay-, Caldwell- og Davis Countyer i Missouri, som da næsten vare ubeboede, og efter faa Aars Forløb anlagde de ved deres Flid ogsaa her blomstrende Byer og opdrættede store Qvæghjorde. De samme Voldsgjerninger, som fandt Sted i Jackson County, gjentoges her; „Mormonerne“ bleve drevne fra deres Hjem og disse atter tagne i Besiddelse af Kanssmændene, Tusinder Qvinde og Børn bleve huusvilde, og som saadanne et let Bytte for Grændseroverne, og Hundreder omkom af Kulde, Anstrengelse og Sult. Men deres Ledere, inspirerede med en uroffelig Tro, samlede igjen deres adspredte, udplyndrede Tilhængere og førte dem til Illinois, hvor de anlagde Staden Nauvoo.

I flere Aar levede de her i nogenlunde Fred og opbyggede en af de triveligste og skønneste Byer i Staten. Saa langt Diet kunde naae fra Templets Spir, saaes Haver og Gaarde, Møller og Fabrikker, og gode Skoler attesterede det forhen saa forfulgte Folks Flid, Drift og Velstand, hvilket igjen vakte Avind hos de løvløse Mænd i den nye Stat. Uden at gjøre Paastand paa at have en retfærdig Bevæggrund til deres Handlinger, og paa en Maade, som Gouvernør Ford betegner som en evig Vanære for Staten, angreb disse løvløse „Mormonerne,“ indtog og plyndrede Byen, jagede Indbyggerne over Mississippifloden, afbrændte deres Huse og myrdede deres Ledere.

Religionsforsølgelsernes Historie kan, saa frugtbar paa Voldsgjerninger og Rædsels-scener den end er, ikke opvise Sidestykke til de Oprin, som fandt Sted

under denne sidste Uddrivelse. Gamle Mænd og Qvinder, Syge og Svage, spæde Børn og Saarede bleve drevne ud paa de flade Bredder af Floden for der at omkomme af Sult, medens de kunde see deres forhen saa lykkelige Hjem. Under alt dette ringede de Christnes Kirkeklokker over hele Landet og forkyndte: „Være være Gud i det Høieste! og Fred paa Jorden! og i Menneffene en Velbehagelighed!“ Medens Tusinder samlede i Kirkerne for at høre om Evangeliets Kjærlighed og Tilgivelse, bleve disse statfæls Disciple af den samme Gjenløser udjagede som vilde Dyr, for at omkomme i Sump og Moradser. De Herrer sigte, at Hylleri og lav Bellyst ere vore Bevæggrunde, uagtet vi have en saadan Fortid at henvise til for at gjendrive disse Betsyldninger! Denne Verden har mange Hyllere og er opfyldt af ugudelige Mænd, men de bære Syndens Frugt og have en anden Fortid end den af mig skildrede, hvis Sandhed Ingen vil kunne nægte.

Det blev forkyndt for Verden, at „Mormonismen“ endelig og tilsidst var bleven tilintetgjort. Men alligevel samlede de adspredte Hobe og begyndte en Balsart, som ikke finder sin Lige i Historien, siden Israels Børns Udvandring. De havde ingen Næringsmidler; de vare blottede for denne Verdens Guds; alligevel drog de med høitidelig religiøs Enthusiasme over hidtil ukjendte Ørkener og Bjergkæder og over Sletter, gjorde usikre af vilde Mænd, kun libet mindre grusomme end de hvide Christne, som uddrev dem, for at opsøge et forjættet Land, hvor de kunde dyrke Gud overeensstemmende med deres Samvittigheds Bydende og nyde vor Grundlovs Beskyttelse, der forsvarer denne hellige Rettighed. Pjalte, ubhungrede, usle og med saarede Fædder drog de fremad. Qvinder, som forhen ikke vare vant til at arbejde, gra-

vede i Forening med deres Børn i Jorden efter Nødder til Livets Ophold eller spiste Barken af Træerne eller Dyrehuder. Fra Nauvoo til Salt Lake Dalen, Kernen af deres forjættede Land — 1500 engl. Mile — findes der neppe paa hele denne forfærdelige Bei een Mil, som ikke gjemmer Støvet af dem, der ere omkomne enten af Nød eller Sygdom eller ere blevne dræbte af de ubarmhertige Indianere.

Det var paa denne Vandring at en Ordre, udstedt af Regjeringen, fordrøede 500 Mand af os for at kæmpe mod Mexico; Befalingen blev strax efterkommet, og de Mænd, som kun havde kjendt grusomme Forsølgelser fra deres Side, som de nu skulde kæmpe for, helligebe deres fattige og hjælpeløse Hustruer og Børn til Gud og sig selv til Fædrelandets Tjeneste, efterladende deres Familier til at vandre fremad saa godt de kunde. Disse kjække Mænd bare vort Banner til Ny Mexico og Californien og bleve tilsidst aftakke i San Diego med særdeles Roes fra deres Officerer, men uden Midler til at vende tilbage til deres Kjære, som de havde efterladt paa Veien lidende og muligviis til senere at omkomme.

Saaledes, Hr. Formand, har dette forfulgte Folk tre Gange for dets Nedsættelse i Utah erhvervet sig et behageligt og triveligt Hjem, omgivet af Industriens og Velstandens Bequemmeligheder, og tre Gange er det af en grusom og lovløs Pøbel bleven drevet derfra og nedstyrtet i dybeste Armød. Lad det tillige erindres, at i ethvert Tilfælde have disse organiserede Pøbelhobes Ledere lovet Enhver, som vilde fornægte sin Tro, Beskyttelse og Lov til at beholde deres Hjem og Giendele i Fred, men de forkastede dette fristende Tilbud, thi de vare glade ved at lide for Mesterens Skyld, og hellere end fornægte deres Tro, sølte de

med Glæde Savn, og opoffrede Alt, hvad Jorden kunde byde dem, og lede Martyr-døden.

Kan et Samfund af Hylere fremvise saa glimrende Optegnelser? Hvilken anden christen Sect i Landet kan fremlægge større Beviser paa Oprigtighed eller Op-offrelser for deres religiøse Troes Bestaaen?

For yderligere at styrke min Paa-stand, at Fleerkoneri er en væsentlig Deel af vor Tro, og at vi ved at fastholde dette Princip, ikke fremhæve noget Nyt angaaende Ægteskab, vil jeg udbede mig Husets Overbærenhed, medens jeg anfører nogle saa Bemærkninger af de talrige Stribenter, som have Vægt og Myndighed i den christne Kirke, og som have oplyst og støttet denne Lærdom.

Det være langt fra mig at ville søge at belære det ærede Huus, og endnu mindre den ærede Ordfører for Territoriets Udvalg om Theologi. Hvis der gives nogen Gjenstand, som det ærede Huus sætter Priis paa, saa er det netop Theologien. Jeg har hørt flere Skriftsteder blive anførte og hørt mere om Moralitet her, end noget andet Sted, hvor jeg nogen- sinde har tjent Fædrelandet, og det er derfor at jeg med Ærbødighed vover at paaminde dette Udkafts Fremhøvere om, at Polygami har sin Oprindelse i den hellige Skrift, givet af den største af alle Lovgivere, og ikke alene taalt, men endog saa udtrykkelig befalet af den Almægtige, hvilket jeg strax skal bevise, hvorimod Monogami, eller det Ægteskabs-system, som mange christne Nationer nu hylde og anerkjende, fik sin Oprindelse fra Grækenlands og Roms gamle Afgudsdykere.

Jeg veed, at den Rapport, som ledsager Udkaftet, indeholder uhyre Mængder af theologiske Læresætninger. Den underretter os om, at Polygami strider mod

den guddommelige Hensigt, og omtaler det første menneskelige Pares Ægteskab, samt anfører yderligere Vidnesbyrd fra Bibelen og fra Verdens Historie. Forbigaaende den sidste, som for vidtløstigt at gennemgaae i den nærværende Diskussion, vil jeg, saavidt muligt, henvise til de inspirerede Stribenters samt til mange høitstaaende christne Stribenters Optegnelser og see, hvor langt mit Folk er vejet af Sporet ved at følge disse Optegnelser. Med Hensyn til det fremragende Exempel med vore første Forældre, vil jeg kun sige, at Adam ægtede enhver Kvinde, som dengang levede paa Jorden, og vil tage Exempler fra de af hans Efterkommere, som vare meest begunstige af Gud, hvis Love vare af guddommelig Oprindelse, og hvis Opførsel blev bifaldet eller straffet af ham.

Ved den Tid Reformationen i Tydskland begyndte, nemlig i det 16de Aarhundrede, afholdt de store Reformatorer Luther, Melancthon, Zwingli og Bucer et høitideligt Raad i Wittenberg angaaende det Spørgsmaal: „Strider det mod den guddommelige Lov at en Mand har to Hustruer paa engang?“ og kom overeens om, at det ikke gjorde, og stolende paa denne Afgjørelse ægtede Landgrev Philip af Hessen en anden Hustru, medens hans første Hustru levede. Denne Kjendsgjerning staaer optegnet i D'Aubigne's Historie om Reformationen og hos flere andre Forfattere i denne Tidsperiode.

Dr. Hugo Grotius, en navnkundig hollandsk Jurist, Statsmand og Lovkyndig i det 17de Aarhundrede, siger, at „den jødiske Lov tilsteder en Mand at have et Fleertal af Hustruer.“

Den velbyrdige John Seldon, en fremragende engelsk Forfatter og Statsmand, Parlamentsmedlem for Lancaster i Aaret 1624 og for Dxford i 1640, siger i sit Værk, „Uxor Hebraica,“ som be-

tyder „den hebraiske Hustru,“ at Polygami var tilladt, ikke alene blandt Hebræerne, men ogsaa blandt de fleste andre Nationer paa Jorden, og at Monogami er en moderne og europæisk Skik, som var næsten ukjendt for den gamle Verden.“

Dr. Samuel Puffendorf, Professor i Lovkyndighed ved Universitetet i Heidelberg i Tydskland og senere i Lund i Sverrig, som i Slutningen af det 17de Aarhundrede skrev sit store Værk om Naturens og Nationernes Love, siger, at „den mosaiske Lov, saa langt fra at forbyde denne Skik (Polygami) synes paa flere Steder at forudsætte den.“ Og et andet Sted siger han, med Hensyn til dens Moralitet: „Fædrenes Polygami under den gamle Pakt er et Beviis, som oprigtige Mænd maae tilstaae at være uigen- driveligt.“

Den velærværdige Gilbert Burnet, Biskop af Salisbury, Englands Konge Vilhelm den Tredies fortrolige Ven og navnkundig saavel blandt Historikere som Theologer, forfattede et Skrift om denne Gjenstand i Begyndelsen af det 18de Aarhundrede, som omhandlede det Spørgsmaal: „Er et Fleertal af Hustruer i noget som helst Tilfælde lovligt under Evangeliet?“ Han siger: „Heller ikke er det (Polygami) nogensteds betegnet som en Plet paa Patriarkerne; Davids Hustruer, og han havde mange, ere af Profhetaen betegnede som Guds Gave til ham, ja at have et Fleertal af Hustruer var i visse Tilfælde en Pligt under Mose Lov. Naar en Mand døde uden Afkom, skulde hans Broder eller nærmeste Slægning ægte hans Hustru for at opreise ham Sæd, og Alle vare nødte til at adlyde dette eller blive ansæte for vanærede, hvis de nægtede det. Heller ikke gaves der Undtagelser for Saadanne, som allerede vare gifte.

„Heraf kan man med god Grund

slutte, at hvad Gud i nogle Tilfælde paalagde sine Tjenere som en Pligt, kan ingenlunde være syndigt i sig selv, thi Gud er hellig i al sin Gjerning.

„Men lad os nu undersøge, om det er forbudt i Evangeliet. Et ligesvem, udtrykkeligt Forbud mod Polygami kan ingensteds findes; derimod forbød vor Herre Skilsmisse, undtagen i Tilfælde af Egtteftabssbrud, tilføiende, at hvo, som forstøder sin Hustru af nogen anden Grund, bedriver Hver. Saaledes er baade Matthæus', Markus' og Lucas's Vidnesbyrd.

„Men, indvendes der, hvis det altsaa er Hver at ægte en Kvinde, som uretsfærdigt er bleven stilt fra sin Mand, følger saa ikke deraf, at hun maa have samme Ret over Manden til at forbyde ham at røre nogen anden Kvinde. Dette er ogsaa Alt, hvad man med noget Skin af Gyldighed kan fremdrage af det nye Testamente, og dog vil man finde, at det ikke er af stor Vægt, thi man maa erindre, at hvis Herren havde villet opheve Fleerkoneriet, som i den Tidsalder var saa dybt indgroet i Menneskenes Hjerte, stadfæstet ved ældgammel Vane og deres hæderlige Forsædres Egempele, maatte han have gjort det tydeligt og estertykkeligt, og ikke paa saadan en tvetydig Maade, at hans Ord maae drøftes ved Anvendelse af Logiken.

„Heller ikke blive disse dunkle Ord opklarede i nogen af Apostlernes Skrifter. Ord kunne ikke anvendes paa andre Ting end netop den Gjenstand, hvorpaa de ere møntede; derfor kan man i dette Tilfælde, hvor Frelseren saa bestemt sætter sig imod Skilsmisse, aldeles ikke slutte, at det gjaldt Polygami, thi det synes som om dette Omne laa ganske udenfor den Sag, som han ved nævnte Leilighed behandlede.

„Sag vil derfor til Slutning sige i dette korte Forsvar, hvori jeg har hen-

tydet til mange Ting, hvorom hele Vind kunde skrives: jeg finder ingen Beviser imod Polygami saa kraftige, at de kunne opveie de store og siensynlige Farer, der hænge over saa mange Tusinder, hvis det ikke tillades."

Hs. Hoiærverdighed Martin Madan, en Slægtning af Digteren Cowper og en fuldendt Lærd, var ansat som Præst ved Aflyet for saldne Qvinder i London i Slutningen af det 18de Aarhundrede. Ved hans Iver blev det første Kapel til Brug for de ulykkelige Beboere af nævnte Aflyt bygget, og da blev rimeligviis for første Gang i Englands Historie Evangeliet prædikeret udelukkende til Belærelse for saldne Qvinder. Det lykkedes ham at vække saa dybtfølt Sympathi for disse Ulykkelige, at han udgav en Bog desangaaende i Aaret 1780, betitlet „The-lypþþhøra eller Qvindens Ruin, dens Marsag, Virkning, Folger, Forebyggelse og Lægning,“ hvilket Lægemiddel han finder er Polygami, hvilket Emne han omhyggeligt behandler i tre Ottavbind. Jeg vil her anføre længere Udtog af dette lærde Værk, som, foruden at det omhandler netop den Sag, vi her have under Drøftelse, vidner om Forfatterens Opriktighed og Alvor i hans Bestræbelser for at hjælpe de saldne Qvinder og forebygge Andres Ruin.

„Den bedste og eneste Maade, hvorpaa vi i dette Stykke kunne komme efter Sandheden, er, som i alle Sager, der vedrøre Religionen, at lægge al Fordom tilside, fra hvilken som helst Kant den end maatte strive sig, og lade Biblen tale for sig selv. Da vil man see, at trods det sjette Bud tillod Gud selv Mand at ægte meer end een Hustru, og han kjender unegtelig sit eget Sind, forstaaer sin egen Villie og fatter sine egne Love. Hvis han ikke vilde tillade Ægtefæll med flere Hustruer, men derimod forbyde det

og standse det, enten ved det sjette Bud eller ved nogen anden Lov, hvor er det da muligt, at han skulde give Love for dets Ordning fremfor Tyveri og Mord? Hvor er det muligt, at han i mindste Maade vilde see gennem Fingre med det eller opmuntre det ved Mirakler, saasom at gjøre Qvinder, der af Naturen vare ufrugtbare, frugtbare? Han velsignede ovenikjøbet paa en høitidelig Maade Fosteret og erklærede det at være ægtefødt i enhver Henseende. Hvis dette ikke er Tilladelse, hvad er det saa?

„Hvad det Første angaaer, nemlig, at han har givet Love for Polygamiets Ordning, da lad os henvende os til 2den Mose Bog 21, 10., hvor der staaer, at hvis Manden tager sig en anden Hustru, skal han ikke formindste sin første Hustrus Føde, Klæder og Ægtefællspligt; der staaer Intet om, at han synder mod det sjette Bud, som er optegnet i det foregaaende Kapitel. Her forbyder Gud udtrykkelig Manden at forsømme sin første Hustru, end sige at stille sig ved eller forstøde hende, men han bebrejder ham ikke som Synd, at han ægter en Hustru til.

„For det Andet. Da Jakob ægtede Rachel, var hun ufrugtbar og forblev saaledes i mange Aar, men dette var ikke som en Straf paa hende af Gud, fordi hun ægtede en Mand, som allerede havde en Hustru. Der siges i 1ste Mose Bog 30, 22., at Gud ihukom Rachel og hørte hendes Bønner og gjorde hende frugtbar; hun undfangede og fødte en Søn og sagde: „Gud har borttaget min Forsmåelse.“ I Sandhed, dette Skriftsted burde være et tilstrækkeligt Svar til alle dem, der anføre Christi Ord hos Matthæus (19, 5.): „de To skulle være eet Kjød“ som Beviis for Polygamiets Syndighed. Lad os opfatte det saaledes som den store Lovgiver selv gjorde, nemlig, at den Qvinde, som ikke er troløbet med nogen

anden Mand, og som med fuld Forstaaelse slutter sig til sit Hjertes Udtaale — lad hans Stilling være hvad den være vil — de To skulle være eet Kjød. Hvorledes skal man ellers forstaae, at en Kvinde som Rachel, der ægtede Jakob, som allerede havde en Hustru ilive, bad til Gud at velsigne hendes Samliv med ham, og at Gud hørte hendes Bøn, aabnede hendes Liv og borttog hendes Ufrugtbarhed, og saaledes ved et Mirakel borttog hendes Forældelse? Vi finde tillige, at Børnene anerkjendtes som legitime og vare Arvetagere i Canaans Land — et uomstødeligt Beviis for, at de ikke vare Bastarder eller fødte udenfor lovligt Ægteskab.

„Vi have et andet tydeligt Exempel paa, at Gud paa en mirakuløs Maade velsignede Polygami i Tilfældet med Hannah. (1. Sam. 1ste og 2det Kap.) Disse Exempler tjene tillige til Beviis for, at i Guds Vine er det andet Ægteskab ligesaa gyldigt og bindende som det første, og om vi forringe dets Værd, er det ligefrem i Strid mod Guds Viisdom.

„For det Tredie. Gud velsignede og anerkjendte Afkommen. Hvor tydeligt er ikke dette fremhævet i Tilfældet med Joseph (1. Mose B. 49, 22—26.) og ligeledes med Samuel. (1. Sam. 3, 15.) Der staaer udtrykkeligt, at en Bastard, eller Søn af en Horekvinde skulde ikke indkomme i Herrens Forsamling indtil tiende Led. (5te Mose B. 23, 2.) Og dog see vi, at Samuel, et Barn avlet i Polygami, forretter i Herrens Tempel i Silo fra sin Barndom af for Ypperstepræsten Elis Aafsn. Læs hele denne Tildragelse i 1. Sam. 1 og 2 Kap. Hvo tør derfor betvivle Samuels Legitimitet og sølgelig Guds Tilnærmelse til og Velsignelse over Polygamiet? Hvis Ægteskab med den anden Hustru var ugyldigt eller en Overtrædelse af det sjette Bud eller

nogen anden af Guds Love, vilde han aldrig have anerkjendt Børnene som legitime, thi et ugyldigt Ægteskab er eensbetydende med intet Ægteskab, og hvor der intet Ægteskab er, kan der aldrig være Tale om Børnens Legitimitet. I Slettedor saadan Velsignelse, som blev Hannah tilbeel, vilde man have fundet en Beretning om, at hun og hendes Mand Elkana vare blevene anklagede for Hoer og stenede tildøde, thi dette var Straffen for Hoer. Alle disse Tilfælde bevise klart, at Polygami var ikke Hoer for Guds Vine, eller med andre Ord, at han ikke ansaae det som Synd mod det sjette Bud eller den oprindelige Ægteskabsorden.

„For det Fjerde. Der er et Skriftsted i 5te Mose B. 21, 15., som i Et og Alt godtgjør, at Gud tillader Polygami. Hvis en Mand, som har to Hustruer, siges der, efter den ene og hader den anden, og de begge have født ham Sønner, da skal han, naar Arven skiftes, ikke tilside sætte den hadede Hustrues Søn, om denne er den Førstesødte, men han skal give ham dobbelt saameget som den anden, „fordi han er hans første Kraft, og han hører Førstesødselsretten til.“ Begge Qvinder ere her stillede paa lige Fod i ægteskabelig Henseende; Herren kalder dem begge Hustruer, og han kan ikke seile; hvis han kalder dem Hustruer, maae de ganske vist være det. Hvis den sidst viede Hustru fødte en Søn først, skulde denne Søn arve dobbelt saa meget som den først viedes, hvis denne nemlig blev født bagefter. En saadan Bestemmelse om Arven kunde Gud aldrig fastsætte, hvis han ikke anerkjendte den anden Hustrues Ægteskab for ligesaa gyldigt og helligt som den første.

„For det Femte. At sige, at Polygami er syndigt, er at bestylde Gud for at være Ophav til Synd, thi ikke at

forbyde det Onde og endog at fremme det, er at sanktionere det i høieste Grad. Og tør vi sige eller blot tænke saadant om ham, „hvis Dine ere renere end at see Ondt“ og hos hvem der ingen Uret findes? Gud forbyde det. (See Hab. 1, 13 og 2. Kron. 19, 7.)

„Da Gud ved sin Tjener Nathan bebrejder David hans Utaknemmelighed mod den Almægtige, gjør han det i følgende Sprog: „Jeg gav Dig din Herres Huus og din Herres Hustruer i dit Skjød, og jeg gav Dig Israels og Judæ Huus, og dersom det var Dig for lidt, vilde jeg lagt Dig saadant og saadant til.“ (2 Sam. 12, 8.)

„Kan man et Dieblit tro, at Gud vilde give flere Hustruer til David, som allerede havde mere end een isorveien, dersom det var Synd af David at modtage dem? Kan man vel tænke sig, at Gud saaledes vilde krænke sit eget 6te Bud i eet Tilfælde og saa haardt straffe David for at overtræde det i et andet? Af hele den foreliggende Beretning fremgaaer, at David begif en Dødsynd, da han tog en anden levende Mand's Hustru, men ikke da han tog Sauls Enker. Derfor fordømmer Guds Lov det første, men ikke det sidste.

„For det Sjette. Da David tog Uriah's Hustru, blev han strengt revset af Propheten Nathan, men efter Uriah's Død ægtebe han hende, skjondt han havde

andre Hustruer foruden, og Ingen bebreidede ham derfor. Det Barn, som var Frugten af hans ulovlige Dngang med Bathseba i hendes Mand's Levetid, slog Herren med sin egen Haand, saa det blev sygt og døde. (2. Sam. 12, 15.) Men Salomon, født af den samme Qvinde, avlet af den samme Mand i polygamist Egteskab, anerkjendes af Gud som Davids legitime Son, og som saadan arvede han Thronen. (1. Kong. 5, 5.) Loven, som udelukker Bastarder eller Horebørn fra Guds Forsamling indtil tiende Slægtled, staaer aldeles i Strid med Salomons Historie, hvor denne udkaares af Herren til at bygge Templet, til at bede paa Folkets Vegne samt til at offere i Templet ved det's Indvielse, medmindre Davids Egteskab med Bathseba var en gyldig Ordinance og Salomon et legitimt Foster af denne Forbindelse, altsaa Polygami ingen Synd og ikke i Strid mod det sjette Bud. Istedetfor at blive tilfidesat, udkaarer Gud netop ham til at bygge Templet, (1. Kong. 8, 19.) hans Bøn bliver hørt og Templet helliget af Herren (9, 3.) og fyldt med saa megen Herlighed, at Præsterne ikke kunde taale det. (8, 11.) Vaade Salomon og Samuel staae derfor som urokkelige Beviser for, at Børn, avlede i Polygami, ere ægtefødte og anerkjendte som saadanne af Gud, hvis Domme ere fulde af Ret og Sandhed. (Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Vi optage følgende Artikel om „Herrens Maade at virke paa“ fra „Millennial Star.“

Vore Eldster gaae ud fra Zion med Livsens Ord blandt Nationerne, men møde allevegne en høi Grad af Ligegyldighed og af og til mere eller mindre aktiv Opposition. Nogle faa Steder falder Sæden i god Grund, hvor den spirer og bærer Frugt. Nogle faa Individuer hist og her annamme Guds Tjeneres Vidnesbyrd i Hjertets Oprigtighed, men i de fleste Tilfælde er Lunkenheden og Ligegyldigheden for Livets og Saliggjorelsens Principer saa stor, at det næsten gjør Israels Eldster modfaldne. Den nuværende Tid udmærker sig ikke ved nogen stor Indsamling af Sjæle i Herrens Hjord. Saavel i den nye som i den gamle Verden synes Folk at være bleven trætte af al Slags Religion; den forkastes som et gammelt Klædebon, der er bleven luvslidt, og Alles Evner, Tanker og Opmærksomhed opluges af Pengebegjærlighed, Ubedsjægeri, Politisk, Uergjerrighed, Herstelsyge og den ulovlige Tilfredsstillelse af deres Lidenskab.

Men trods alt dette virker Herren, og hans store og forunderlige Gjerning ruller frem med tiltagende Hurtighed. Omendkjøndt forholdsviis kun Faa adlyde Evangeliet, voger dog dets Belynderes Tal Dag for Dag. Disse vilde annamme det, dersom det var populairt, ville annamme det, naar det bliver populairt, og vilde engang undre sig over, at de ikke annammede det før. Mange af dem, der kaldes oplyste og dannede i Verden, see med Interesse og Opmærksomhed op til Zion. De forbauses over den tilsyneladende Modsigelse, at et Folk, som de forhen troede stod paa det laveste Kulturtrin, dog lægger de mærkværdigste Karaktertræk for Dagen under Udøvelsen af Principer, der staae i Strid med den nuværende Christenheds Vedtægter og religiøse Theorier. Mange intelligente Mænd spørge sig selv forbauset: „Er det muligt, at Christenheden i disse vigtige Principer har taget fejl? Er det muligt, at den civiliserede Verden har været hjemfalden til saa stor en Bilsfarelse, som Mormonismens Fremgang synes at antyde?“ Flere af de Lærde begynde at troe, at Christendom og Civilisation ikke ere halvt saa fuldkomne som de tidligere indbildte sig. Hvis Christendommen ikke er fuldkommen, maa den være ufuldkommen; hvis den er ufuldkommen, trænger den til Forbedring, og hvis nu Mormonismen frembringer de gavnlige Resultater, som Christendommen er kommen tilforn med paa det Dienstsynligste, da er det tydeligt, at Mormonismen maa være i Besiddelse af disse Kraftens Principer, som Christenheden mangler, og da er det indlysende, at Mormonismen bør ønskes Fremgang for at iværksætte den attraaede Reform, og i Forhold til Menneskenes Sandhedskjærlighed vil den gaae frem.

De Eldstes Vidnesbyrd synes i denne Tid at have ringe Indflydelse, men de udsaae Sæden og i sin Tid vil Høsten komme. De Eldstes Prædiken kan synes at være af ringe Betydning, men Herren forstaaer at virke paa en forunderlig Maade blandt Menneskene, saa at nogle vækkes til dyb og alvorlig Betragtning over hans Gjerning og Evangeliets Virkninger, medens andre opirres til Opposition og Had mod Guds Bær.

Hvis dette Bær beroede alene paa vore Eldsters Dygtighed, vilde det kun gjøre liden Fremgang, men Herrens Handlemaade med de Faa, som det er lykkedes dem at samle ud fra Nationerne til Zion, taler langt høiere til Verden, end alle Brodrenes Prædiken tilsammen. Denne hans Handlemaade lader sig ikke ignorere, men fængsler Alles Opmærksomhed i Verden, saavel de Læges som de Lærdes, de Svages som de Mægtiges. See i hvilken Spænding Mormonismen holder hele

den amerikanste Union for Nærværende, medens to hundrede Væbsters Prædiken iblandt Folket tilspindelende har havt kun ringe Indflydelse. Unionens Statsmænd drogte Mormonismen, Aviserne ere fulde af Artikler om den, og Theologerne (deriblandt Præsident Grants Yndling den berømte Dr. Newman indbefattet) diskutere den i deres offentlige Foredrag, ja nogle af dem vove endog at sige, at man bør lade de Sidste Dages Hellige i Fred og ikke forfølge dem for Ling, som aabenbart ere en vigtig Part af deres Religion. Det nuværende Røre i de Forenede Stater gjør mere til at indføre Mormonismen i hver en Familie hiinsides Havet, ja endog i mangt et Huus i Europa, end al vor egen Prædiken og Skriven siden Kirken blev oprettet i disse sidste Dage.

Ankomst af Missionairer.

Væbste P. D. Thomassen ankom hertil fra Utah Søndagen den 12te og Præsident W. W. Cluff Tirsdagen den 14de Juni sidstleden. Vi antage, at de Hellige dele vor Glæde over atter at have disse Brødre i vor Midte, og vi ønske dem paa egne og de Helliges Vegne hjertelig velkommen til Skandinavien.

Bekjendtgjørelse.

Dernes Conference er bleven ophævet. Den Deel af samme, som indbefatter Nyen og Langeland, er bleven tillagt Aarhus Conference, og det Øvrige, nemlig Lolland, Falster og Møen, er bleven tillagt Kjøbenhavns Conference. Som Følge heraf vil den paa Dernes Conference hvilende Boggjæld blive transporteret til de ovennævnte Conferencer saaledes, at hver af dem paalægges det Halve.

Endvidere ville Gøteborgs og Norrköpings Conferencer blive sammenlagte til een, under Navn af Söndöpings Conference.

Følgende Væbster ere blevne løste fra deres respektive Pladser med Tilladelse ti a reise hjem samtidig med indeværende Aars Emigranter:

Laurig Larsen, C. D. Fjeldsted, S. Pedersen, M. Mortensen, James Jensen, Carl Larsen, Eric Johan Pehrson, John H. Hougaard og L. P. Borg.

Besluttelser.

Elbste Jacob H. Jensen til Præsident for Aalborg Conference.

Elbste John Ehrngren til Præs. for Sankoping Conf.

Elbste Peter Madsen til Præs. for Aarhus Conf.

Elbste Mons Andersen til Præs. for Christiania Conf.

Elbsterne Søren Christensen Thura, og Michel C. Christensen til foreløbig at arbejde i Aalborg Conference.

Elbste P. D. Thomassen til foreløbig at være Medhjælper paa „Scandinaviens Stjernes“ Contoir.

Jesse N. Smith,
Præsident
for den Scandinaviske Mission.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1841.

(Fortsat fra Side 287.)

Byer kunne ikke anlægges uden Huse; Huse kunne ikke bygges uden Materialier, eller beboes uden Indbyggere; Indbyggerne kunne ikke leve uden Føde og Klæder; Føde og Klæder kan ikke faaes uden ved Plantning, Saaening og Fabrikation, saa at Zion og dens Magasiner ikke kunne blive byggede uden ved Midler, Flid og Fabrik anlæg, medmindre Byer, med hvad dertil hører, skulde regne ned til os fra Himlen. Men dette forventede vi ikke, før det Nye Jerusalem skal nedstige, og det vil vare en Tid endnu; det er derfor nødvendigt og overeensstemmende med Guds Villie og Frelsningsplanen i disse sidste Dage, at Brødrene lægge Mærke til alle disse Ting og Klæde og smykke sig med deres egne Hænders Arbeide, bygge Huse og beboe dem og beplante Biingaaerde og spise Frugten deraf.

Brødre, beder for os og det første Præsidentskab, ja for Folkets Leder, Joseph, at hans Liv og Helbred maa være kostbar i Himlens Dine, indtil han har

fuldført det Arbeide, han har paabegyndt; beder for alle Israels Elbster, at de maae være trofaste i deres Raldelse, og for alle Troens Børn og Enhver, som I pleie at bede for.

Levvel, Brødre; maae Himlens og Jordens Betsignelser blive Eder rigelig tildeel, aandelig og legemlig, i Marken og Forretningerne, paa Land og Hav, i Hjemmet og paa Reise og i enhver Stilling og under enhver Omstændighed, indtil I staae paa Zions Bjerg og gaae ind i den himmelske By, i Jesu Christi Navn. Amen.

Brigham Young,
Heber C. Kimball,
Orson Pratt,
William Smith,
Lyman Wight,
Wilford Woodruff,
John Taylor,
George A. Smith,
Willard Richards.

Kauvoo, Hancock County, Illinois, den
15de November 1841.

Den største Deel af Byen St. Johns i Ny Brunsvig og en stor Mængde Far-toier odelagdes ved Ild.

Onsdag den 17de.

Ældsterne Brigham Young og Wil-lard Richards reiste til La Harpe.

Torsdag den 18de.

Forhandlinger i en Forsamling af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hel-lige, afholdt i Ramus den 18de Novem-ber 1841. Forsamlingen aabnedes med Afhyngelse af en Sang og Bon af Ældste Brigham Young. Præsidenten tilkjende-gav Marsagen til Sammenkomsten, hvil-ken var, at tage Manson Browns, Ja-mes B. L. Pages og William H. Ed-wards Sager under Behandling, idet disse Brødre vare anklagede for Tyveri etc. Efterat Vidnerne vare afhorte, vedtoges det eenstemmigt, at nævnte Personer ude-luktes af Kirken. Ældsterne Young, Ri-chards, Savage, Gurley m. fl. gjorde derefter passende Bemærkninger i denne Anledning.

Derefter fremsortes en Besslydning mod Thomas S. Edwards for Overfald, med Tilsoiende, at en Arrestordre var udstedt til hans Paagrøbelse, og imod William W. Edwards, som Medskyldig i denne Forbrydelse. Det vedtoges een-stemmigt, at Thomas S. Edwards og William W. Edwards udeluktes af Kir-ken, og at denne Forsamlings Forhand-linger bleve offentliggjorte i „the Times and Seasons.“

Joel H. Johnson, Præsident.

J. C. Johnson, Skriver.

Lørdag den 20de.

Syv af de tolv Apostler samledes til Raad i Præsident Youngs Huus, an-gaaende „the Times and Seasons;“ de vare ikke tilfredse med den Maade, hvor-paa Gustavus Hills havde varetaget Re-

daktionen siden Robert W. Thompsons Død.

Søndag den 21de.

Min Broder Hyrum og Ældste John Taylor prædikede.

De tolv samledes til Raad hos Præ-sident Young, og Kl. 4 begave de sig til Dobefonten i Templet. Ældsterne Brigham Young, Heber C. Kimball og John Taylor døbte omtrent 40 Personer for de Døde. Ældsterne W. Richards, W. Woodruff og Geo. A. Smith gave Haandspaalæggelse. Disse vare de første Individuer, som gjennevgit Ordinanen, Dgab for de Døde, i Fonten.

Mandag den 22de.

Følgende Brev fra Ældste Orson Hyde er taget fra „Mill, Star.“

„Alexandria, den 22de
Novbr. 1841.

Kjære Broder Parley P. Pratt!

„Da nogle Dieblikke tilbydes mig, vil jeg benytte dem til at tilskrive Dem disse Linier.

„Jeg vil kun sige, at jeg har seet Jerusalem aldeles som det fremstillede sig for mig i Synet. Jeg saae Ingen hos mig i Synet, og endstjøndt Ældste Page blev bestillet til at ledsage mig, var jeg der dog alene.

„Herren skal vide, at jeg har havt haarde Lider og lidt meget, men jeg har ikkebestomindre stor Marsag til at takke ham for den gode Helbred, jeg fortiden nyder, samt for Udsigten til snart at komme til et civiliseret Land, hvor jeg ikke mere skal see Turbaner og Kameler. Heden er forfærdelig trykkende her og har været det i hele Syrien.

„Jeg har ikke Tid til at fortælle Dem, hvormange Dage jeg har været paa Soen uden Føde, eller hvormange Snegle jeg har spist; dog, dersom jeg havde

havt nok af dem, havde jeg maaskee været bedre faren. Alt dette har jeg imidlertid underrettet Dem om i mit Brev fra Foppe.

„Jeg har været i Cairo ved Nilen, af den Grund, at jeg ingen direkte Skibsleilighed kunde faae. Syrien er i en frygtelig Tilstand — en Udryddelseskrig føres mellem Druserne og Maroniterne. Medens jeg var i Beirut, stod et Slag i Nærheden af samme mellem Libanons Bjerge, i hvilket 800 Mand faldt. Rov, Plyndring og Mord hører til Dagens Orden. Det er ikke usædvanligt at finde Folk paa Gaderne eller Veiene der uden Hoved. En engelsk Officer fandt paa sin Reise fra St. Jean d'Acre (eller Akka) til Beirut ti myrdede Personer paa Veien og blev selv taget tilfange, men slap løs ved Paschaens betimelige Indstriden. Enkeltighederne ved alt dette har jeg tidligere meddeelt.

„En amerikansk Rejsende ved Navn Gager, en presbyterianisk Geistlig, forlod Jerusalem i Selskab med mig. Han var meget daarlig af Gualsot, da vi begave os paa Reisen, og ved Ankomsten til Damiette maatte vi holde sex Dages Quarantaine, før det tillodes os at seile op ad Nilen. Paa denne Flod blev han meget angrebet af Feber; jeg pleiede ham saa godt Omstændighederne tillode, og da vi ankom til Bulak (Cairos Forstad), lod jeg fire Mand bære ham paa en Bæreseng til den amerikanske Konsul i Cairo. Jeg lod ligeledes al hans Bagage bringe derhen og var behjælpelig med at faae ham i en god Seng, samt staffede ham en tro arabisk Sygevogterke og en engelsk Læge. Efterat Lægen havde undersøgt hans Sygdom, sagde han, at han havde en høj Grad af Typhus og betvivlede meget, at han vilde komme sig. Under disse Omstændigheder forlod jeg ham for at søge Skibsleilighed til dette Sted. Efter at være

gaaet ned i Baaden og var lige ved at stode fra, erholdt jeg Brev fra Doktoren, som meldte, at den stakkels Mr. Gager døde to Timer efter min Bortgang. Han fortalte mig, før vi kom til Cairo, at han var 27 Aar gammel, og at hans Venner boede i Norwich, Connecticut, i Nærheden af New London, huster jeg ret. Jeg havde Meget at strive om hans Endeligt, hvilket vilde være af Interesse for hans Venner, men min Tid tillader mig det ikke nu.

„Søndag Morgen den 24de Oktober længe før Dag stod jeg op af mit Leie og gik ud af Staden saasnart Portene aabnedes, gik over Kedrons Bæk og besteg Oliebjerget, og der opsendte jeg i høitidelig Stilhed, forsynet med Papir, Blæk og Pen (aldeles som jeg faae det i Synet) følgende Bøn til ham, som lever evig og altid:

„O Du, som fra Ewighed til Ewighed er uforandret den samme, den Gud, som regjerer i Himlene ovenil og styrer Mennestenes Skjebne paa Jorden, vil Du formedelst din uendelige Godhed og Miskundhed neblade Dig til at høre din Tjeners Bøn, som han paa denne Dag opsender til Dig i din elskelige Sønns Jesu Navn her paa dette Sted, hvor Retsfærdighedens Sol gik ned i Blod og din Salvede opgav Aanden.

„Tilgiv din Tjener, o Herre, alle hans Feil, Svagheder og Skrobheligheder, og giv ham Kraft til at modstaae alle fremtidige Fristelser. Giv ham Visdom og Dømmekraft, saa han kan være bevaret fra det Onde, og giv Du ham Lyst til det Gode. Forleen ham Styrke i Provvelsens og Modgangens Stund og sjienk ham Naade til at udholde Alt for dit Navns Skyld indtil Enden, da alle dine Hellige skulle hvile i Fred.

„Nu, o Herre, din Tjener har adlydt det himmelske Syn, som Du viste ham i hans Fødeland, og under Beskyttelse af

din ubrakte Arm er han lykkelig ankommen til dette Sted for at hellige og indvie dette Land til Dig for Indsamlingen af Judæ spredte Levning, overeensstemmende med de hellige Propheters Spaadomme, ja for at indvie Jerusalem til Gjenopbyggelse, efterat det saalænge har været nedtraadt af Hedningerne, og til Opførelsen af et Tempel til dit Navns Ære. Ewig takket være Du, o Fader, Himmelens og Jordens Herre, at Du har bestjærmet din Tjener mod Havets Farer og de Plager og Straffedomme, som have bragt Landet til at sukke. Menneftenes Ondskab har Du ligeledes holdt i Ahe, og din bestyttende Varetægt har været mig, din uværdige Tjener, tildeel ved Dag og ved Nat. Modtag derfor, o Herre, et taknemmeligt Hjertes Offer for alt Godt, som jeg hidindtil har nydt, og øv fremdeles Barmhertighed og Miskundhed mod en hjælpeløs Dnm i Støvet.

„Du gjorde Pakt med Abraham, din Ven, og fornyede den med Isaaq og bekræftede den ved Jakob med en Eed, at Du ikke alene vilde give dem dette Land til evig Eie, men at Du tillige vilde ihukomme deres Sæd evindeligen. Abraham, Isaaq og Jakob have for længe siden luffet deres Dine i Døden og gjort Graven til deres Bolig. Deres Børn ere spredte rundt omkring blandt Hedningnationerne som Faar uden Hyrde, men imødesee endnu Opfyldelsen af de Forjættelser, Du har givet dem; ja selv dette Land, der engang frembragte Naturens rigeste Skatte, og saa at sige flød med Mælk og Honning, er i en vis Grad bleven hjemsogt med Ufrugtbarhed og Goldhed, siden det drak af Morderhænder hans Blod, hos hvem der ikke fandtes Synd.

„Tilsted derfor, o Herre, i din elskelige Søns Jesu Christi Navn, at Ufrugtbarheden maa borttages fra dette Land, og lad sprudlende Kildevæld vande dets tørre

Jordbund. Lad Vinranken og Oliven-træet frembringe i deres Styrke, og Figentræet blomstre; lad Landet blive saare frugtbart, naar dets retmæssige Ciere have taget det i Besiddelse; lad det paany bugne af Oversfod, til Mattelse og Vederqvælgelse for sine hjemvendende forlorne Søner, der besjæles af Naadens og Bønnens Aand; lad Skyerne stjenke det Kraft og Rigdom og lad Markerne smile i Oversfodighed; lad Flokkene og Hjordene mangfoldigen formeres paa Bjergene og Hoiene, og lad din uendelige Godhed beseire dit Folks Vantro. Borttag deres Steenhjarter og giv dem Kjødhjarter istedet, og maa din Naades Sol adspredde det kolde Mulm og Mørke, som har omtaaget deres Horizont. Bevæg dem til at samles i dette Land ifølge dit Ord; lad dem komme ligesom Skyer og som Duer til deres Vinduer; lad Nationernes store Skibe føre dem hid fra sjerne Der; lad Konger blive deres Fosterfædre og lad Dronninger med moderlig Omhed astørre Sorgens Laarer af deres Kinder.

„Du, o Herre, rørte engang ved Cyrus's Hjerter og bevægede ham til at gøre Jerusalem og hendes Børn Godt; inspireer ogsaa nu Kongernes og Magthavernes Hjerter til at see paa dette Sted med venligt Die, og indgiv dem det Ønske at see dine retfærdige Ønsker udførte. Lad dem forstaae, at det er din velbehagelige Villie at gjenoprette Riget for Israael, at høre Jerusalem til dets Hovedstad og gøre dets Folk til en selvstændig Nation med din Tjener David, en virkelig Efterkommer af gamle David, til deres Konge.

„Lad den Nation og det Folk, som virker til Gavn for Abrahams Børn og Jerusalem's Opbyggelse, finde Naade for dine Dine; lad ingen Fjende overvinde dem, og lad ingen Hunger og Pestilentse hjemsoge dem, men lad Israels Herlighed overskygge dem og den Hoiestes Kraft be-

flytte dem, medens de Rige eller Folk, som ikke tjene Dig i dette herlige Værk, maae gaae tilgrunde ifølge dit Ord: „Thi hvilket Folk og Rige, som ikke vil tjene Dig, skal fordærves.“

„Endstjødnt din Tjener nu er sjernt fra sit Hjem og fra det Land, han vædede med sine første Laarer, erindrer han dog, o Herre, sine Venner der, og sin Familie, som han forlod for din Skyld. Om end Armød og Mangel maatte være vor jordiske Lod, stjent Du os dog en uviznelig Arv, hvor Møl og Kust ikke kan fordærve, og hvor Lybe ikke kunne gjennembyrde og stjæle.“

„Lad dem, som i din Tjeners Fraværelse have fødet, klædet eller begunstiget hans Familie, eller som herefter maatte gjøre den Godt, lad dem ikke miste sin Løn, men lad din bedste Velsignelse være dem tildeel og lad dem faae en Arv i dit Rige, naar Du kommer for at herliggjøres blandt dette Folk.“

„See ligeledes i Naade til alle dem, ved hvis Gavnildhed jeg sattes istand til at naae dette Land, og lad dem ikke blive forglemte paa hiin Dag, da Du belønner Alle efter deres Gjerninger, men lad dem i rette Tid nyde Herlighed i de Boliger, som Jesus gil hen for at berede. Velsign i Særdeleshed den Fremmede i Philadelphia, hvem jeg aldrig har seet, men som sendte mig Guld med det Dnsse, at jeg skulde bede for ham i Jerusalem. Lad Velsignelser tilstrømme ham, o Herre, fra en uventet Kilde, og lad hans Forraadshuus blive overslødigen forsynet, ja lad ikke alene Jordens kostelige Ting vorde ham tildeel, men lad ham findes blandt deres Tal, til hvem der skal siges: „Du har væet tro over Lidet, jeg vil sætte Dig over Meget.“

„Og nu, o himmelske Faber, beder jeg Dig i Jesu Christi Navn at ihufomme Zion med alle hendes Staver og alle hen-

des Forsamlinger. Hun er svarligen bleven slaaet og trænget, hun har sørget, hun har grædt, hendes Fjender have triumpheret og have sagt: „Hvor er din Gud?“ Hendes Præster og Propheter have sultet i Fern og Lænker bag skumle Fængelsmure, medens Mange bleve ihjelslagne, som nu slumre i Dødens Arme. Hvorlænge, o Herre, skal det Onde triumphere og Synden gaae ustraffet?

„Reis Dig i din Vælbes hele Maje-stæt og blot din Arm til dit Folks Forsvar. Giv dine Børn Opreisning for deres Forurettelser og ombvend deres Sorg til Glæde. Gyd Lysets og Kundskabens, Naadens og Viisdommens Aand i hendes Propheters Hjerte, og ikklæd hendes Præster med Saliggjørelse; lad Lys og Kundskab trænge feirrigt frem gennem Mørkets Riger, og lad de Oprigtige af Hjertet flokke sig til hendes Banner og berede sig til at møde Brudgommen.“

„Lad din specielle Velsignelse hvile over din Kirkes Præsidentstab, thi mod dem ere Fjendens Pile rettede. Vær Du deres Sol, deres Skjold, deres Laarn og deres Tilflugt, og vær i Nødens og Farens Stund rede til at hjælpe dem. Beskjærm ligeledes de Lovs Qverum, thi Du tjender, hvilke Hindringer vi have at bekæmpe, hvilke Fristelser vi ere udsatte for og hvilke Savn vi maae lide. Giv os derfor Kraft ifølge vort Behov og styrk os til at bære et sanddru Vidnesbyrd om Jesus og hans Evangelium, til at udføre med Trofast og Være den Gjerning, Du har anbeforet os, og forund os derefter en Plads i dit evige Rige; ja, lad denne Velsignelse vorde alle dine trofaste Tjenere og alle trofaste Medlemmer i din Kirke tildeel. Og al Være og Herlighed ville vi tilskrive Gud og Lammet evindeligen. Amen!“

„Paa Toppen af Oliebjerget opreiste jeg ifølge gammel Skik en Steendynge som

Vidnesbyrd; og paa den Hoi, som for-
dum kaldtes Zions Bjerg, hvor Templet
stod, opreiste jeg en anden og benyttede
min Stav overeensstemmende med For-
udsigelsen, der udtaltes paa mit Hoved.

„Jeg har truffet mange Føder, som
lytte paa mig med spændt Opmærksom-
hed. Tanken om at gjenindsætte Føderne
i Palæstina vinder mere og mere Udbre-
delse i Europa Dag for Dag. Jerusalem
er godt befæstet og har mange Kanoner
paa sine Mure. Muren er ti Fod tyk
paa de meest blottede Sider og fire eller
fem Fod, hvor Skraaingen næsten er
lodret. Indbyggernes Antal udgjør ca.
20,000, hvoraf omtrent 7000 ere Føder,
Resten fornemmelig Tyrker og Armeniere.
Mange aldrende Føder begibe sig derhen
for at døe, og mange komme fra Europa
til denne østlige Verdensdeel. Det store
Hjul er viensynlig i fuld Fart, og den
Almægtige har erklæret, at det skal fort-
sætte sin Gang.

„Jeg har ikke Tid til at omtale alle
Enkelthederne denne Gang, men vil i
Korthed sige, at min Mission har været
kronet med fuldkommen saameget Held,
som jeg kunde vente.

„Jeg staar nu i Begreb med at

tage med et smukt Skib til Triest, og vil
derfra begibe mig til Regensburg, hvor jeg
agter at publicere vor Tro og Lærdom i
det tydske Sprog. Jeg har dem, som ere
villige til at hjælpe mig.

„Jeg sender Dem dette Brev med
Capitain Withers, en Englænder, som gaar
direkte til England med det orientalske
Dampskib. Han er ligeledes kommen fra
Jerusalem i Selskab med mig. Havde jeg
Penge nok, kunde jeg let fristes til at be-
nytte samme Leilighed til England, men
dette maa jeg opgive.

„Ved Modtagelsen af dette Brev on-
sker jeg, De strax vil skrive mig til i Re-
gensburg, Baiern. Har De hørt Noget
fra min Familie, da vær saa god at un-
derrette mig derom.

„Modtag min hjærlige Hilsen til
Dem selv med Familie, Brødrene Adams,
Snow og alle de Hellige i England.

„Maa Naade og Fred fra Gud vor
Fader og fra vor Herre Jesus Kristus
være Eder Alle tildeel fra nu af evinde-
ligen. Amen.

„Deres Broder i Christo

Orson Hyde.”

(Fortsættes.)

Indhold.

	Side.		Side.
Forsvar for religiøs Frihed (fortsat)	289.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	299.
Redaktionens Bemærkninger (Herrens Naade at virke paa)	296.		

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. C. Bording.